

21. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı İzmir'de yapıldı

58 ülkeden 74 partinin katıldığı toplantıda 137 delege hazır bulundu. Toplantının düzenlenmesini Türkiye Komünist Partisi ve Yunanistan Komünist Partisi ortak olarak üstlenmişti. İzmir'de yapılan toplantıda ev sahipliğini Yunanistan'dan gelen görevlilerle birlikte TKP'li komünistler yaptı. • Sf 4

İşte emperyalizme
hizmet edenlerDIŞ
MIHRAK DEĞİL
TAMAMEN
YERLİ

AMERİKANCILIĞIN İLK ZİRVESİ: KORE

Demokrasi kahramanı Adnan Menderes... Kurtuluş Savaşı'ndan sonra dış müdahalelerden mümkün oldukça uzak duran, egemenleri yeltense de halkı başka yurtlarda macera aramaya pek düşkün olmayan ülkemizi Kore Savaşı'na daha doğrusu emperyalizmin Kore katliamına ortak etti.

Bunu mutlak bir hukuk tanımazlıkla yaptı. Ülke sınırları dışına, üstelik dünyanın öbür ucuna asker gönderirken bunu Meclis'ten kaçırarak yaptı.

Özrü kabahatinden büyük: Emperyalist efendiler bizi NATO'ya kabul etsinler diye Kore'de suçlarına ortak olmamız, onlar için öldürmemiz ve ölmemiz gerekiyordu! • Sf 3

Devletin ve milletin beka sorunu... Bizi çekemeyen dış düşmanlarımızın saldırıları... Milletçe kenetlendiğimiz zamanlarda bozgunculuk yapan kökü dışarda bölücü unsurlar...

Bu tür sözlerin en fazla duyulduğu zamanlar hep, ülkenin başındakilerin işbirlikçilikte gemi azıya alıp ülkenin başına çoraplar ördükleri zamanlar olmuştur.

Oldukça dolu bir "işbirlikçilik tarihimiz" var. Aradan geçen yıllar, üzeri örtülmüş günahları ortaya çıkardığı için iyice birikiyor.

Emperyalizme hizmet edenleri, ülkesine, halkına ihanet edip sömürgecilerin emrine girenleri topluca bir hatırlatalım dedik.

Hep beraber bir ders de çıkartınız: Bu çürük düzenin önümüze çıkardığı alternatiflerin, bu düzenin ürettiği kahramanların ortak noktası emperyalizme hizmet ve işbirlikçilik.

Hep işbirlikçileri, yurt düşmanlarını başa geçirdiğimiz için değil...

Bu düzende işbirlikçilik bir temel yasa olduğu, Menderes'i, Özal'ı, Demirel'i, Gülen'i ve daha nicelerini yaratan bu düzen olduğu için.

'TONTON'
BİR KOYUP
ÜÇ ALACAKTI

İşbirlikçiler her zaman, emperyalist efendileri için ülkeyi sokmak istedikleri macerayı ülke çıkarı olarak sunar. Turgut Özal Birinci Körfez Savaşı sırasında, ülkeyi, askeri, toprakları ve sınırlarıyla ABD'nin hizmetine sokmak istediğinde bunu vadedmişti: Bir koyup üç alacağız.. • Sf 2

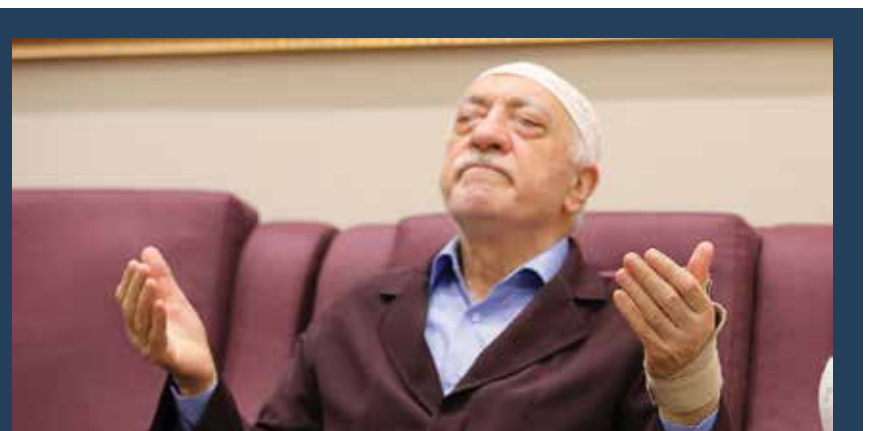
**SURİYE:
AMERİKAN
TAŞERONLUĞUNUN
KUTSAL SAVAŞI**
• Sf 3

BAŞBAKAN ÇİLLER

ABD'nin bu ülkenin başına geçirdiği ilk kadın, Tansu Çiller: "Amerikan hareketinin Türk başbakanı olmak..." Çiller'in az hatırlanan bir günahını hatırlatmak istedik. Gümrük Birliği Anlaşması... • Sf 2

**BİR NATO
PROJESİ
OLARAK
MİLLİYETÇİLİK**
• Sf 2

'HİZMET'TE SINIR YOK

Gülen cemaati başından beri ABD güdümünde bir yapılanma oldu.

ABD'nin işgali altındaki Afganistan'da, Pakistan'da, Orta Asya ülkelerinde, hatta Latin Amerika'da açtığı okullarla, enstitülerle, sağlık kuruluşlarıyla, ılımlı islam adı altında düpedüz şeriat ideolojisini yaymaya, bir yandan da servetini büyütme, bir yandan da ABD'nin kendisine verdiği görevleri üstlenmeye devam etti. 2013 sonrası AKP içindeki çat-

laklar derinleştğinde, 2016'daki ABD onaylı darbe girişiminde de, emperyalizmin tepesindeki devlet, sadık ve deneyimli bu hizmet-kârını korumaktan çekinmedi.

Gülen kıssasından alınacak asıl hisse şudur: Emperyalizme hizmet Fethullah Gülen'in kişisel kararı olmadı. Gülen'in "hizmet" ettiği tüm alanlarda ve tüm zamanlarda Türkiye'nin yöneticileri onun yanında ve arkasındaydı. İşbirlikçilik, bu düzenin hamurunda vardı çünkü... • Sf 3

Demokrat Parti sayesinde Kıbrıs İngiliz kaldı!

1950'li yıllarda Kıbrıs 'davasının' icat edilmesinde de, adadaki etnik çatışmayı körükleyen bir silahlı örgütün bizzat Türk devleti eliyle kurulmasında da akıl emperyalizmin aklıdır ve uygulayıcılar 'millî' işbirlikçilerdir.

Osmanlı 1878'de Kıbrıs'ı İngilizlere kiralamıştı. Birleşik Krallık kiraladığı adayı Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı ile birlikte ilhak etti. Lozan'da ilhak resmileşti, Kıbrıs bir kraliyet kolonisi haline geldi. 1925 yılında Türkiye Cumhuriyeti'nin Kıbrıs'ta konsolosluğu vardı.

1950'li yıllarda Kıbrıs'ın "Türk olduğu" nasıl hatırlandığı denilirse...

İlk bakışta, her şey adada nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan Rumların Yunanistan'a katılma fikri çevresinde toplanmasıyla başladı. Bu da adanın Türk nüfusunu tehdit eden bir gelişme olarak ortaya çıkıyordu.

Öte yandan Kıbrıs'taki "ulusal" hareket öncelikle İngiliz egemenliğine karşı gelişmekteydi. Yıllar sonra milliyetçi Rumların "megalo ideası"nın ürünü olduğu söylenen hareket sol görüşlerin etkili olduğu antiemperyalist bir toplumsal hareket olarak ortaya çıkmıştı.

EMPERYALİSTLER ÜSTEN VAZGEÇER Mİ?

İngiltere için Kıbrıs uzun süredir çok kritik bir role sahipti.

Süveyş kanalına hakim, Doğu Akdeniz'de önemli bir deniz üssü! Bir küçük sorunu vardı bu üssün: Üzerinde yaşayan halk!

Kıbrıs'ta ortaya çıkan hareket açıkça sömürgecilik karşıtı bir nitelik taşıyordu.

Örneğin; 1956 yılında ilerici ve yurtsever siyasetçi Nasır'ın başkanlık ettiği Mısır Süveyş kanalını kapattı. Böylece patlak veren Süveyş Krizi'nde İngilizler Kıbrıs adasını etkin bir üs olarak kullanmak istedi. Bu istek karşısında Kıbrıs halkının eylemlerini buldu.

EMPERYALİZM ÇARE ARİYOR, İŞBİRLİKÇİLER YETİŞİYOR

Bugün çok kesin bilgilerine sahip olduğumuz gelişmeler bunun üzerine yaşanmıştır: Adada Türk-Yunan çatışmasının iki sadık batı müttefiki olan Türkiye ve Yunanistan tarafından kıskartılması

İngiltere ve ABD'nin planıdır. İngilizlerin "sömürge elden gidiyor" kaygıları ve Akdeniz'de İngiltere'nin yerini almak için gelişmeleri fırsat bilen ABD'nin inisiyatif kullanması temel nedendi.

Tam bu dönemde Adnan Menderes, Kıbrıs'ın Anadolu'nun bir uzantısı olduğunu ilan etti. "Kıbrıs Türktür" sloganı, Kıbrıs'ın İngiliz sömürgeciliğine karşı mücadelesinin büyümesinin üzerine icat edildi. Ada nüfusunun sadece yüzde 20'sini Türklerin oluşturuyor olması "Ya Taksim Ya Ölüm" sloganına doğru geçişi gerektirdi.

Bu yıllarda Türk hükümeti, Menderes'in Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu'nun doğrudan emri ve yönetimi altında Kıbrıs'ta bir silahlı örgüt kurmuştur. Bu örgütün "Rum saldırılarına karşı Türk azınlığı korumak için" oluşturulduğu doğru değildir. Tersine TMT adadaki etnik gerilimi yükselten silahlı eylemler yapmıştır. İlk silahlı eylemlerin önemli bir kısmı da Rumlara değil ılımlı Türklere

yöneltilmiştir. Aynı şeyin karşı tarafta da olduğunu söylemeye gerek yok elbette!

Yıllar sonra emekli Albay İsmail Tansu "Aslında hiç kimse uyumuyordu" adını koyduğu ve 2001'de yayınladığı kitapta detaylarıyla anlatmıştır.

Fatin Rüştü Zorlu'nun TMT'yi nasıl kurdurduğu, silahları balıkçı tekneleriyle Kıbrıs'a nasıl yollattığı, yakalanan bir teknenin İsrail ve İngiltere nezdinde yine Zorlu tarafından yapılan girişimlerle nasıl serbest kalmasının sağlandığı, bu eylemlerde sorumluluk sahibi olan

albay tarafından övünçle anlatılmıştır.

27 Mayıs'ın ardından idam edilen 3 DP'li yöneticiden biri olan Zorlu, bu operasyonla emperyalizme büyük bir hizmette bulundu.

Yıllar sonra adada sapasağlam duran İngiliz üsleri ve dinleme tesisleri Ortadoğu'yu dinlemeye devam ediyor! 50 yıl sonra bu adada "soydaşlarının" olduğunu İngilizlerin suflesiyile hatırlayanların deniz aşırı terör örgütü kurdurmalarıyla girilen yolun sonucu da adanın Türk nüfusunun kendilerini Türkiye'nin sömürgesi olarak görmesi.

İŞGALCIYE BİR KOYUP ÜÇ ALMAK

Anıt mezarı var, öveni çok. 'Vizyon sahibi' olması çok övülür. Vizyonu ABD emperyalizminin Orta Doğu'daki operasyonlarına hizmet etmekten ibarettir. Irak'ı hedef alan ilk saldırı dalgasında bu hizmeti şöyle ifade etmiştir: Bir koyup üç alacağız!

1991'de Birinci Körfez Savaşı sırasında Cumhurbaşkanı Özal'ın yaklaşımını bu cümle özetliyordu: Bir koyup üç alacağız. ABD, Irak'ın üzerine çullanmıştı, ülkenin kuzeyindeki Kürt aşiretlerini, yıllarca ulusal baskıya karşı Sovyetler'in desteğini almış Barzani ve partisi KDP'yi koz olarak kullanma planları yapıyordu.

Türkiye'den istenen belliydi: Irak'a dönük Amerikan saldırısının bir parçası olması, Irak'ın Kuzeyindeki Kürt toplumunun

hamiliğini yapması ve Irak Kürdistanı'ndaki baskıyı bir askeri müdahale için kullanmaktan başka bir anlamı olmayan Çekiç Güç'e kucak açması.

Türkiye'nin kendi sınırları dışında macera aramasına haktan da devletin farklı kesimlerinden de kuşkuyla bakılıyordu.

Özal işte o zaman, kuşkuları bu ifadeyle gidermek istedi: Bir koyup, üç alacağız!

ABD'nin bölgede etkinliğini artırması, Türkiye'nin üstelik petrol kaynağı bir kom-

şusunda yaşanan toplumsal kriz... Maliyeti büyük oldu. Emperyalizmin işbirlikçisi Özal'ı büyük adam olarak ananların bugün konuşulmasından pek hoşlanmadıkları bir maceradır bu.

ÇİLLER'İN BÜYÜK YALANI: GÜMRÜK BİRLİĞİ

Tansu Çiller, ülkenin ilk kadın başbakanı olduğunda az tanınan bir siyasetçiydi. Taniyanlarsa onu çocuğuna Amerikan vatandaşlığı alabilmek için doğumunu bu ülkede planlı bir şekilde yapmış, CIA'in Türkiye istasyon şefleriyle ailecek görüşen, 1982'de üniversitelerde ünlü 1402 temizliği yapılırken, solcu akademisyenleri tek tek ihbar etmiş bir profesör olarak bilmekteydi.

Boğaziçi Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde sadece üniversite bitirdiği bile tartışmalı olan Metin Balcı'dan (Emniyet Müdürü Şükrü Balcı'nın kardeşi) daha iyi bir akademisyen olarak biliniyordu.

Çiller, Amerikalılarla iyi ilişkileri, zenginlere hizmet eden bir siyasetçi değil doğrudan zengin bir sonradan olma siyasetçi olması gibi özellikleriyle ülkenin başına geçti.

Çiller döneminin en "büyük atılımlarından" birisi Gümrük Birliği'ne girişti.

Avrupa ile yapılan Gümrük Birliği anlaşması, Türkiye'nin AB'ye girişinin zorunlu bir adımı olarak sunuldu, ülke ekonomisine verdiği hasar hep gizlendi, kötü sonuçları gündeme geldiğindeyse,

"AB üyesi Türkiye için değer" denilerek geçiştirildi.

Özetle Gümrük Birliği, Türkiye'nin üyesi olmadığı bir uluslararası organizasyonun kendi çıkarlarına göre aldığı ticari kararlara uymasındı. Türkiye'nin hangi malı hangi ülkeden, nasıl bir gümrük politikasıyla alacağına Brüksel'in karar vermesidir. 1996 yılında yürürlüğe giren Gümrük Birliği anlaşmasını izleyen 10 yılda Türkiye'nin dış ticaret açığı inanılmaz bir hızla arttı. Gümrük Birliği ile Türkiye, Avrupa sermayesinin belirlediği kurallarla dış ticaretini gerçekleştiren ekonomik gelişimi için gerekli olan bazı gümrük vergilerini uygulamaktan vazgeçti, üçüncü ülkelerin daha ucuz olan mallarını alması engellendi.

Dışa bağımlılık Türkiye ekonomisinin en büyük sorunu, en zayıf tarafıydı. Gümrük Birliği ile bu sorun derinleşti.

Emperyalist sermaye kazandı, ülkemizin ekonomik kırılma hızı arttı.

Bu büyük ihanette imzası olan "ülkenin ilk kadın başbakanı" bugün bütün işbirlikçi öncülleri gibi büyük siyasetçi olarak yutturulmaktadır.

BİR NATO PROJESİ OLARAK MİLLİYETÇİLİK

İkinci dünya savaşının ardından Sovyetler Birliği'nin uluslararası etkisi ve kapitalist ülkelerde sistem karşıtı emekçi hareketlerinin yükselişi emperyalistleri korkutuyordu.

Sol parti ve hareketleri durdurmak, tek tek ülkelerde kontrolü ele almak için çeşitli yöntemler geliştirildi. Devlet baskısının artırılması, ordu ve polis ABD'nin akıl hocalığı altında zorba güçler olarak yapılandırılması gibi yollara başvurulurken aynı anda Amerikan yardımlarıyla bir süre için susturulması sağlanıyordu. Bu yardımların, yardım yapılan ülkeleri ABD'ye bağımlı hale getirmek gibi bir sonucu da vardı.

Bu dönemde emperyalistlerin geliştirdiği bir diğer araç kontrgerilla olarak biliniyor. İtalya'daki yerel adıyla GLADIO olarak da anılıyor. ABD Ordusu Genelkurmay Başkanlığı'nın, çok gizli statüsünde 28 Mart 1949'da hazırladığı "Kapsamlı Stratejik Görüşler" başlıklı belge 1990 yılında gizlilik koşulu kalkarak açığa çıkmıştır. Bu belgenin JSPC 89 1/6 sayılı ekinin 'B Bendi'nde Türkiye'ye özel bir atıfta bulunularak, pantürkizm hareketinin stratejik olarak Birleşik Devletler tarafından nasıl kullanılabileceğine dikkat çekilmektedir.

Pentagon belgesinde Türkiye "gerilla birimleri ve Gizli Ordu Rezervleri'nin kurulmasına fazlasıyla uygun bir ülke" olarak tanımlanmış ve şöyle denilmiştir: "Türkler politik

anlamda güçlü bir milliyetçi ve antikomünist anlayışa sahipler. Ve Kızıl Ordu'nun Türkler içinde varlık göstermesi milliyetçi duyguların kabarmasına neden olacaktır."

Görünüşte olası bir kızıl ordu işgaline karşı kurulacak "gizli ordu rezervleri"nin tartışıldığı bu belge gibi belgeler, aslında birer iç savaş örgütü olarak kurulan faşist örgütlenmelerin temelini oluşturmuştur.

NATO içinde askeri değil siyasi bir strateji olarak belirlenen "komünizmle mücadele"

esprisinin temelinde bu görüş vardır: Dinsel inançlara bağlı muhafazakar görüşler ve milliyetçilik anti-komünist örgütlerin oluşturulmasında kullanılacaktır. Bu esasla oluşturulan örgütlere yıllar sonra konu üzerinde çalışan bir gazeteci bu adı uygun görmüştür: "NATO'nun gizli orduları."

Türkiye'de bunun karşılığı olan yapıları anarken, en başa yazılması gereken isim son 20 yıldaki tüm iktidarların kahraman olarak lanse ettiği Alpaslan Türkeş'ten başkası değil.

Ülkemizde kanlı çatışmaların, cinayetlerin ve Maras gibi katliamların birinci elden sorumlusu olan Türkeş'in tüm bu eylemleri bir emperyalist planın çerçevesinde yapmış olması ibret verici...

Anlaşılmaz değil ama. Emperyalizmin işbirlikçileri tüm dünyada en çok bu kisveyi kullanmıştır: Milliyetçi!

Suriye’de Amerikan taşeronluğu

2008’de Obama’yla yeni bir yola giren ABD, yöntem olarak bölgesel işbirlikleriyle dost kazanmayı ve askeri operasyonlar yerine siyasi operasyonlarla kale düşürmeyi benimsemişti. Bunun karşılığı, Türkiye gibi ülkelere bölgesel taşeronluk görevleri vermek ve ‘Arap Baharı’ adını verdikleri türden operasyonlarla etkinlik kazanmaktı. Suriye’de yapılan savaş kışkırtıcılığı tam olarak bu şekilde anlaşılabilir.

Van Minüt! Erdoğan, İsrail Başbakanı’na “dur bakalım” dediğinde, “iyi yaptı” diyenler “neden yaptı” sorusunu sormadıkları için yanıldılar. Neden yapmıştı? İsrail’e kızmış, ABD korkusunu yenmişti de o yüzden mi yapmıştı?

Bugün çok daha iyi görüyoruz: ABD’nin Orta Doğu’da sadece İsrail’le ve onun yöntemleriyle yol alması mümkün değildi. ABD – İsrail ve düşmanları dağılımı en başta İran’ı güçlendiriyordu.

Erdoğan, rol çalmaya karar verdi. İsrail’e posta koydu. Davos’ta yaşanan tartışmanın ertesi günü İsrail basınında bunu dile getirenler de oldu: “Erdoğan İran’ın etkisini azaltmak ve Arap dünyasında onun yerine oynamak istiyor. Umarız başarılı.”

ÖNCE VAN MİNÜT, SONRA ‘KARDEŞİM ESAT’ OYUNU

“Kardeşim Esat” müsameresinin Davos’un üzerine okunması uygun olur. Erdoğan, Orta Do-

ğu’da Amerikanın çektiği çizgiye bir türlü gelmeyenleri tuzaklarla dolu dostluk oyunları ile yola getirmek için görev almıştı.

ABD’nin sopa gösterdiği Suriye’ye havuç uzatırken sonraki adımını da gayet iyi hesaplamıştı.

Suriye’de kışkırtılan iç savaş Türkiye’yi yöneten Amerikan işbirlikçiliğinin eseridir.

Cihatçılara gönderilen silahların ABD’nin bilgisi dışında hareket ettiğini kimse iddia etmemelidir.

Bu durumda, gerici iktidarın Suriye’de yaşanan insanlık dramının birinci dereceden sorumlusu olduğu, on yıldan az süreye sığan bir dönemde milyonlarca insanın yurdundan edildiği, yüzbinlercesinin öldüğü çatışmaları bizzat kışkırtmış olduğu doğrudur ve eksiktir.

Gericici iktidar Suriye’de işlediği savaş suçlarını bir Amerikan planı içinde işlemiştir.

Denilebilir ki, gericiğin Suriye politikaları sadece yobazlıkta, ayrımcılıkta, mezhepçilikte değil işbirlikçilikte de tüm rekorları kırmıştır.

AMERİKANCILIĞIN İLK ZİRVESİ: ADNAN MENDERES

Kore’de Amerikan emperyalizmiyle savaşan çekik gözlü kardeşlerini öldürmeye yollandı binlerce Memet. Emperyalizmin suç örgütü NATO’ya kabul edilmek için yapılan küçük bir demoydu bu. Sam amcanın katliamda suç ortağı olduk, bayrağımızı taşıyan askerlerimizi bu haksız savaşta kaybettik.

İktidarın da muhalefetin de bugün bir “demokrasi kahramanı” payesi verdiği Menderes, Türkiye’nin ABD emperyalizmi ile ilişkisinin baş mimarlarından. Bugün demokrat diye övülse de, 1950’de, ABD desteğiyle iktidara gelişinin ikinci ayında iken Menderes ekibinin palas pandiras, üstelik de kamuoyundan gizleyerek aldığı karar gereğince Türkiye Kore’nin işgaline dahil olmuştu. Demokrasinin nasıl bir yalan olduğu da, emperyalistlerin gözüne girmeme hırsının nasıl büyük olduğu da Menderes’in halkını sattığı açıkça belli olan şu cümlelerinden anlaşılabilir: “Fakat işin içinde Türk askerinin davası olması dolayısıyla Meclis kararı almaya kalkışsaksak, iş uzar, dedikodunun sonu gelmez. Bir saat bile kaybetmeden, sorumluluğu üzerimize alarak karar vermek, kararı Birleşmiş Milletler’e ve Amerika’ya bildirmek zorundayız...”

Kore Savaşı’na gönderilen yüzlerce genç, bu ülkenin “fakir, cesur, çalışkan” evlatları, Amerikan devletinin uluslararası çıkarları için Kore’de canını verdi, binlercesi yaralandı.

Kore Savaşı, milyonlarca Korelinin can verdiği bir emperyalist savaş, ABD uçaklarının ikinci Dünya Savaşı’ndan tüm Pasifik seferi boyunca kullandığından bile fazla bombayı ve tonlarca napalm bombasını fırlattığı, “her kasabayı yakıp yıkmak” hedefiyle adeta gücünü denediği bir vahşet olarak tarihteki yerini aldı.

İkinci Dünya Savaşı sonrası kapitalist dünyada düzeninde kendine yer edinmeye çalışan Türkiye, bu oyunda kendine düşen görevleri sadık bir hizmetkâr gibi üstlendi. İşte Menderes’in sorumluluk dediği şey bu vahşetin bir parçası olmaktı. Bir başka ülkenin topraklarına asker göndermek, savaş kışkırtıcılığı yapmak, bu hizmetlerden yalnızca biri, belki ilkiydi. Ödülü bugün yetmiş yıldır dünya halklarının başına musallat olmuş, kentlere bombalar yağdırmış, ülkeleri parçalamış sabık örgüt NATO’nun üyeliğine kabul edilmek oldu. Ödülü bugün topraklarımızda ABD üsleri, darbe girişimleri, göz yumulan cinayetler, solcu katliamları; topraklarımızın dışında ise bu savaş makinesinin dişlilerinden biri olmak oldu.

SAMANALTI / Sait Munzur

SENDİKACILARIN DA İŞBİRLİKÇİSİ VAR

Sendikacıları işçi sınıfını kontrol etmek için kullanan sadece ülkenin patronları olmadı. Emperyalizm de sendikacıları kulları bir “aparat” olarak gördü. Tersinden birçok sendikacı da, emperyalizm ile işbirliği yapmayı sendikal alanda kişisel ikbal kapısı olarak gördü, görmeye devam ediyor. Türkiye’nin ABD’nin başını çektiği emperyalist kamp ile entegre olduğu yıllarda, işçi sınıfının da gelişmesine paralel olarak sendikalar ABD ve diğer emperyalist ülkeler tarafından hiç boş bırakılmadı. Sendikalar, emperyalist ilişkilerin işçi sınıfı saflarına sızması için adeta bir truva atı olarak kullanıldılar. İşbirlikçi sendikacılar da buna teşne oldu.

1950’li yıllarda sendikaların kurulmaya başlanması ile birlikte ABD’nin sendikalarla ilgilenmeye başladığı, sonraki yıllarda özellikle hükümetlere yakınlığı ile bilinen Türk-İş Konfederasyonu’nun bu ilişkilerin kavşak noktası olduğu biliniyor. Sonraki yıllarda Türk-İş sendikalarında görev yapan birçok sendikacı, ABD’de aylarca süren eğitimlere alındılar. Emperyalizm, çeşitli yollarla bir sendikacı kuşağını kapsamaya ve yönlendirmeye hep çalıştı. Amerikan tipi sendikacılık, “Türkiye

şubesini” böyle kurdu. Bu eğitimlere katılmayı reddeden onurlu sendikacılar da yok değildi. İşbirlikçiliğin 1980 darbesi sonrasında büründüğü biçim, sendikaların AB fonları yoluyla kötürümleştirilmesi ve AB’çiliğin gayriresmi temsilcilikleri haline getirilmeleri ile oluştu. İsminde “devrimci” ibaresi olan DİSK ve bu konfederasyona bağlı sendikalar başta olmak üzere, AB’den ve yabancı vakıflardan aldığı fonlarla faaliyetlerini yürütür oldular. Bu fonların karşılığı elbette ödenecekti... Sağcısı solcusuyla, sarısı kırmızısıyla sendikaların emperyalist kuşatma altına girmesi ve sendikacıların bu kuşatmanın bir parçası olması, bu alandaki işbirlikçiliğin en somut boyutunu oluşturuyor.

‘HİZMET’TE SINIR YOK

Gülen’in ve cemaatinin ABD ile ilişkileri ülkemiz patron sınıfının ilişkilerinin bir aynası sadece. Sadece Türkiye’de değil, dünyanın her yerinde ABD’ye hizmet, patronlar için bir ‘milli mesele’ haline gelmiştir.

Gülen cemaati başından beri ABD güdümünde bir yapılanma oldu. Böyle bir cemaatin varlığı ABD’nin de işine geliyordu. ABD’nin işgali altındaki Afganistan’da, Pakistan’da, Orta Asya ülkelerinde, hatta Latin Amerika’da açtığı okullarla, enstitülerle, sağlık kuruluşlarıyla, ılımlı islam adı altında düpedüz şeriat ideolojisini yaymaya, bir yandan da servetini büyültmeye, bir yandan da ABD’nin kendisine verdiği görevleri üstlenmeye devam etti.

Cemaat ile ilişkili kurumların merkez üssü olan ABD’de ise kurdukları enstitülerin, merkezlerin, okulların, ürettikleri yayınların, kadrolarının önü hep açıldı. ABD, Gülen cemaatini,

kendi yayılcı stratejisinde bir aracı, hegemonyasının tesisinde bir koltuk değneği olarak kullandığını hiç gizlemedi. ılımlı islam, kültürlerarası diyalog, çeşitlilik diye pazarlanan şey de ABD’nin dış politikasına uyarlanmış, ABD’nin isteklerine göre esnetilen ve aslında ABD’nin elini uzattığı her yere cihatçıların yerleşmesi için zemin hazırlayan bir kurgudan başkası değildi. Erdoğan hükümetinin iktidara ABD desteği ile gelmesinde, Türkiye halkının bir kesiminden AKP iktidarı altında dinci ve kaderci olduğu kadar menfaatçi bir kitle yaratılmasında da

Gülen cemaati kadrolarının payı büyük. 2013 sonrası AKP içindeki çatlaklar derinleştğinde, 2016’daki ABD onaylı darbe girişiminde de, emperyalizmin tepesindeki devlet, sadık ve deneyimli bu hizmetkârını korumaktan çekinmedi.

Gülen kıssasından alınacak asıl hisse şudur: Emperyalizme hizmet Fethullah Gülen’in kişisel kararı olmadı. Gülen’in “hizmet” ettiği tüm alanlarda ve tüm zamanlarda Türkiye’nin yöneticileri onun yanında ve arkasındaydı.

İşbirlikçilik, bu düzenin hamurunda vardı çünkü...

TKP DÜNYA KOMÜNİSTLERİNİN TOPLANTISINA EV SAHİPLİĞİ YAPTI

Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı bu yıl İzmir’de yapıldı. 58 ülkeden 74 partinin katıldığı toplantıda 137 delege hazır bulundu. Toplantının düzenlenmesini Türkiye Komünist Partisi ve Yunanistan Komünist Partisi ortak olarak üstlenmişti. İzmir’de yapılan toplantıda ev sahipliğini Yunanistan’dan gelen görevlilerle birlikte TKP’li komünistler yaptı.

Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı, ya da uluslararası kısaltmasıyla IMCWP, 1998 yılından bu yana yıllık olarak düzenlenen bir toplantı. Bu toplantıda bir araya gelen partiler bir “dünya partisi” formu oluşturmuyor. Aralarında teorik, ideolojik ve politik farklılıklar olan partileri birleştiren uluslararası komünist hareketin birikimine, elbette kendi doğrultuları çerçevesinde sahip çıkmaları ve böyle bir toplantıyı dünya üzerinde komünizm için verilen mücadele açısından yararlı görmeleri.

Türkiye Komünist Partisi, IMCWP’nin şimdide dek yapılan tüm toplantılarında yer aldı. Son yıllarda, Yunanistan Komünist Partisi ile birlikte toplantılar içinde etkin bir Marksist Leninist odak haline geldiğini de söyleyebiliriz.

TKP, daha önce IMCWP’nin 2015’te yapılan 17. toplantısına ev sahipliği yapmış, yine bir haftaya yayılan oturum ve görüşmeler İstanbul’da yapılmıştı.

Geçen hafta İzmir’de yapılan toplantının açılış oturumunda toplantının düzenlenmesini üstlenen TKP ve YKP’nin genel sekreterleri açılış konuşmalarını da yaptı.

TKP Genel Sekreteri Kemal Okuyan’ın konuşmasından bazı bölümleri okurlarımızla paylaşıyoruz.

(...)

Yoldaşlar, 100 yıl önce işçi sınıfından başlayarak geniş halk kitleleri, yüz milyonlarca insan için sosyalizm ya da eşitlikçi bir düzen elle tutulur, güncel bir talepti. 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren emekçilerin her mücadelesi-ne ilkel de olsa kapitalizmi yıkmak isteği sinmişti. Burada siyasal stratejilerden, programdan bahsetmiyorum. Düzen değişikliği isteği toplumsal bir gerçeklikti. Bu istek 1917 Ekim Devrimi ile ortaya çıkmadı. Ekim Devrimi, bu isteğe yeni bir enerji ve gerçeklik duygusu kattı, bu isteği daha geniş bir coğrafyaya yaydı.

Tekrar etmek durumundayım, kapitalizm bugün 100 yıl öncesine göre daha dayanıklı, daha istikrarlı değil. Yüz milyonlar bir mücadele

içinde değil belki ama milyarlarca kişi mevcut toplumsal düzenden umudu kesmiş durumda. Dünyada ırkçılığın, sağ popülist hareketlerin yükselişinde bunun da payı var. Milyonlarca kişinin kimsenin tanımadığı kişilerin peşinden gitmesi, hiç değilse seçimlerde lider merkezli yeni oluşumları desteklemesinin tek nedeni olmasa da insanlardaki arayışla ilgili bir yanı var.

Evlet yoldaşlar, kabul etmek zorundayız ki, 100 yıl öncesiyte en önemli farklardan biri kapitalizmin yıkılabileceği, eşitlikçi bir düzen kurulabileceği fikrinin insanlığın aklından büyük ölçüde çıkmasıdır.

Bu tek başına nesnel koşullarla açıklanamaz. Bu fikrin canlı tutulması, işçi sınıfından başlayarak geniş halk kitlelerinin akıl ve yüreğinde somutlanması komünistlerin temel görevidir. Bu fikir, güçler dengesi gerekçe gösterilerek geriye çekilemez. Tersine güçler dengesini değiştirecek olan biraz da bu fikrin yayılmasıdır.

Yoldaşlar, 100 yıla baktığımızda, insanlığın bugün daha güçlü bir biçimde, eşitlikçi bir düzen mümkün, kapitalizm yıkılmalıdır demesinde biz komünistlerin de suçlu olduğunu kabul etmemiz gerekiyor.

DEMOKRASİ İÇİN EMPERYALİSTLERLE İŞBİRLİĞİ YAPMAYIZ

Şimdi Türkiye’ye ve bölgemize geliyorum ve sosyalizmin güncelliğinin unutulması durumunda güncel gelişmeler karşısında nasıl pusulasız kalınacağını göstermek istiyorum.

Toplantımız Türkiye’nin Suriye topraklarında başlattığı yeni askeri harekate denk geldi. Bu ilk kez olmuyor. Türk ordusunun başka ülkelerin topraklarındaki varlığı Kore’de başladı. ABD emperyalizminin çıkarlarını korumak için haksız bir savaşın parçası olundu. Daha sonraki yıllarda uluslararası tekellerin terör örgütü NA-TO’nun birçok operasyonunda Türk askerleri görev yaptı. Kıbrıs’ta 45 yıldır adanın egemenliği, bağımsızlığı, bütünlüğü hiçe sayılıyor. Irak’ta sayısız sınır ötesi operasyon yapıldığı gibi bu ülkede tıpkı Suriye’de olduğu gibi Türk ordusu-na ait sayısız üs, karakol ve gözlem noktası var.

Değerli yoldaşlar,
Bu tabloyu nasıl değerlendireceğiz?
Bir bakış açısı, Türkiye’yi demokrasi ve özgürlüklerin önünde bir engel olarak görmektir. Türkiye’de mücadele eden bir komünistin buna itirazı olabilir mi?

Olamaz ama bu ifade, bu formülasyon yanlıştır. Yanlıştır çünkü, dünyanın her yerinde sermaye egemenliği demokrasi ve özgürlüklerin düşmanıdır. Bu formülasyon Türkiye’de yaşanan sorunların sınıfsal içeriğini boşaltmak, kişilere ya da orduya bağlamak anlamına gelir ve sürekli hata yaptırır.

Türkiye’de sanılanın ötesinde güçlü ve giderek daha büyük özgüvenle hareket eden bir kapitalist sınıf olduğunu, Türkiye’nin iç ve dış politikasının genel olarak bu sınıfın çıkarları doğrultusunda şekillendiğini anlamadan devrimci bir politik tutum olanaksızdır.

Bunu anlamadığınızda olacak olan şudur, Türkiye’de ya da daha geniş bir bölgede özgürlükler ve demokrasi için güçlü emperyalist ülkelerle ya da Türkiye’nin sermaye sınıfıyla yan yana gelecek, onunla müttefik olacağız. Bu söylediklerim abartı değildir. Türkiye’de bu yaşanmış ve ne yazık ki birçok devrimci bu süreçte fiilen emperyalizmin işbirlikçisi haline gelmiştir.

Yoldaşlar, bugün bütün dünyada gündemde olan ve türlü sınıflar yakıştırılan Erdoğan’ın ilk yükseldiği dönemlerden 2010’lara kadar sözüm ona demokrat ve özgürlükçü çevreler tarafından nasıl desteklendiğini hatırlatmak durumundayım. Bu destek, yalnızca Avrupa Birliği’nin önemli başkentlerinden ABD’ye değil, solun çok farklı kesimlerinden Türkiye’deki Kürt milliyetçi hareketine kadar geniş bir kesimin marifetiydi. Başından beri AKP iktidarına karşı mücadele eden biz TKP’ye ise, Erdoğan’ı karşımıza aldığı-mız için faşist diyenler vardı.

Sonra ne zaman ki emperyalist sistem içi rekabet ve çelişkiler derinleşti, iç politikada büyük sorunlarla karşılaşan Erdoğan bu rekabet ve çelişkileri kullanarak kendisine alan açtı, ABD ile bir bölümü sahte bir bölümü gerçek sorunlar yaşamaya başladı o zaman Erdoğan’a dönük eleştiri ve suçlamalar başladı. Ancak bu birçok solcu için doğruları görmek anlamına gelmedi. Çünkü Erdoğan’a karşı emperyalistlerden, Türkiye burjuvazisinden medet umulur hale geldi. Utanç verici.
(...)

YURTSEVERLİK ADINA SERMAYE SINIFIYLA UZLAŞMAK İHANETTİR

Yoldaşlar, sınıfsal içeriği olmayan, daha açık konuşacağım, sosyalist devrim hedefini merkeze koymayan bir demokrasi ve özgürlük arayışının AB ile NATO ile açık ya da örtülü bir ittifak anlamına geleceğini, tek tek ülkelerde bu yaklaşımın sermaye sınıfına teslimiyetle sonuçlanacağını söyledim.

Peki ya bağımsızlık arayışı? Yoldaşlar, bağımsızlık ve egemenlik kavramları sınıfsal temelinden arındırıldığında en az özgürlük ve demokrasi kavramları gibi tehlikeli hale gelir. Görüyoruz ki, birçok ülkede ve genel olarak ilerici kamuoyunda bir ikiye bölünmüşlük söz konusu. Bir tarafta “özgürlük ve demokrasi”

kavramları aracılığıyla burjuvazi ile işbirliği yapma eğilimi varken, öte tarafta “bağımsızlık” kavramı aracılığıyla yine şu ya da bu sermaye bölümüyle uzlaşma eğilimi içine giriliyor.

Türkiye’de tam da durum budur. Bize deniyor ki, Erdoğan’ı geriletmek için en geniş güçlerin ittifakı gerekir. Bu ittifakta Alman emperyalizmi var, Türkiye’nin büyük burjuvazisinin en güçlü temsilcileri var, ABD devleti var, sosyal demokratlar var, sözde solcular var, liberaller var, bazı İslamcılar var, faşizmin bir bölümü var. Böyle bir ittifak Erdoğan’ın üstesinden gelebilir elbette ama demokrasi ve özgürlük asla getirmez.

Öte yandan yine karşı tarafta emperyalizmi oldukça eksik yorumlayarak, hatta ABD’ye daraltarak her şeyden önemlisinin ABD’den bağımsız hareket etme yeteneği kazanmak olduğunu iddia ediyorlar. Ve diyorlar ki, bu uğurda her tür baskı, zorbalık, gericilik, savaş göze alınır.

Bu coğrafyada hemen bütün ülkelerde komünistlerin üzerinde iki paradigmadan birisini kabul etme baskısı var. Ya demokrasi-özgürlük uğruna emperyalistlerle, kapitalistlerle ile işbirliği yapacaksın ya da bağımsızlık uğruna başka emperyalistlerle ya da sermaye gruplarına, her tür baskıya, zalimliğe sessiz kalacaksın.

Bakın özgürlük, bağımsızlık, egemenlik komünistler için değersiz olabilir mi? Asla. Ancak görüldüğü üzere bu kavramların gelişigüzel kullanımı bize büyük zarar veriyor. Bu tuhafıktan tek bir çıkış yolu var. 100 yıl önce Komintern’in kuruluşundaki heyecanla başka bir düzeni emekçi halkın gündemine sokmak. Yazık değil mi Türk, Arap ya da Kürt fark etmez, dönük öfke yüzünden Erdoğan’ın, Türkiye burjuvazisinin kâr hırsının peşinden gitmesine! Yazık değil mi Türk, Arap ya da Kürt fark etmez, emekçilerin özgürlük ve demokrasiyi Avrupalı emperyalistlerden ya da ABD’deki şu ya da bu klikten beklemesine!

Bu bizim bıraktığımız boşlukların, bizim zayıflığımızın sonucudur. Koşullara, güçler dengesini bahane olarak görmeyelim. Başta söylediğim gibi 100 yıl önce Komintern ilk yola çıktığında bu salondakinin çok azı vardı elimizde.

Kısa süre içinde hep birlikte, 100 yıl önceki iddialarımızı, coşkumuzu kazanacağımıza inanıyorum.

SONRAKİ TOPLANTI KORE’DE

İzmir’de toplanan partiler gelecek yıl toplantının yapılacağı ülkeyi de belirlediler. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı’nın 22’ncisi 2020 yılında Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti’nin başkenti Pyongyang’da gerçekleştirilecek. Toplantıya Kore İşçilerinin Partisi ev sahipliği yapacak.

21. ULUSLARARASI KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ TOPLANTISI’NA KATILAN PARTİLER

KONUK EDEN PARTİLER

Türkiye Komünist Partisi
Yunanistan Komünist Partisi
KATILANLAR
Cezayir Demokrasi ve Sosyalizm Partisi
Avustralya Komünist Partisi
Azerbaycan Komünist Partisi
Bahreyn İlerici Demokratik Birliği
Bangladeş Komünist Partisi
Bangladeş İşçi Partisi
Belçika Komünist Partisi
Belçika Emek Partisi
Brezilya Komünist Partisi
Brezilyalı Komünist Parti
Britanya Komünist Partisi
Kanada Komünist Partisi
Çin Komünist Partisi
Hırvatistan Sosyalist İşçi Partisi
Küba Komünist Partisi
Emekçi Halkın İlerici Partisi, AKEL (Kıbrıs)
Bohemya ve Moravya Komünist Partisi
Komünist Parti Danimarka
Danimarka Komünist Partisi
El Salvador Komünist Partisi
Finlandiya Komünist Partisi
Fransız Komünist Partisi
Gürcistan Birleşik Komünist

Partisi
Alman Komünist Partisi
Macaristan İşçi Partisi
Hindistan Komünist Partisi
Hindistan Komünist Partisi (Marksist)
İran Kitlelerinin Partisi (TUDEH)
Irak Komünist Partisi
Irak Kürdistan Komünist Partisi
İrlanda İşçilerinin Partisi
İsrail Komünist Partisi
Komünist Parti (İtalya)
İtalyan Komünist Partisi
Ürdün Komünist Partisi
Kore İşçilerinin Partisi (KDHC)
Lao Halkının Devrimci Partisi
Lübnan Komünist Partisi
Litvanya Sosyalist Partisi
Lüksemburg Komünist Partisi
Meksika Komünist Partisi
Nepal Komünist Partisi
Hollanda Yeni Komünist Partisi
Norveç Komünist Partisi
Makedonya Komünist Partisi
Norveç Komünist Partisi
Pakistan Komünist Partisi
Filistin Halk Partisi

Filistin Komünist Partisi
Paraguay Komünist Partisi
Polonya Komünist Partisi
Portekiz Komünist Partisi
Rusya Komünist İşçi Partisi
- Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Rusya Federasyonu Komünist Partisi
Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Sırbistan Komünist Partisi
G.Afrika Komünist Partisi
Yugoslavya Yeni Komünist Partisi
İspanya Komünist Partisi
İspanya Halklarının Komünist Partisi
İspanya İşçilerinin Komünist Partisi
Katalonya Komünistleri
Srilanka Komünist Partisi
İsveç Komünist Partisi
Suriye Komünist Partisi (Birleşik)
Ukrayna Komünist Partisi
Ukrayna Komünistlerinin Birliği
Uruguay Komünist Partisi
ABD Komünist Partisi
Vietnam Komünist Partisi
Venezuela Komünist Partisi